

Arrest

**nr. 51 625 van 25 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 23 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 augustus 2010 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 oktober 2005 heeft verzoeker een asielaanvraag ingediend.

Op 15 februari 2007 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag van verzoeker afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 9 januari 2009 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet).

Op 14 december 2009 heeft verzoeker een aanvulling ingediend met betrekking tot de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 18 augustus 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 24 augustus 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker reeds op 15 februari 2006 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, dat herleefde door de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit bevel is dienvolgens definitief, zodat het principieel uitvoerbaar is.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker ook de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de verwerende partij geen toepassing kon maken van de instructie omdat deze vernietigd werd door de Raad van State en dat er aldus geen enkele objectieve verantwoording of wettelijke basis is waarom voor de berekening van het verblijf de stelling dat de periode van 5 jaar in tegengestelde richting berekend wordt vanaf 15 december 2009, dient te worden gehandhaafd. Verzoeker stelt dat er hiervoor geen enkele wettelijke basis is en dat zodoende de motivering niet afdoende is. Verzoeker verwijst naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat elk dossier individueel dient te worden beoordeeld. Verder stelt verzoeker dat er geen vaste wettelijke criteria zijn die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie en dat een regularisatieaanvraag niet zomaar kan afgewezen worden louter verwijzende naar een instructie die niet meer bestaat. Verzoeker stipt verder aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat te motiveren waarom de elementen aangaande de integratie van verzoeker onvoldoende zijn. Dienaangaande verwijst verzoeker naar de instructie en meer bepaald naar de passage aangaande de prangende humanitaire situatie. Verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de door hem ingeroepen

elementen niet zomaar van de kaart kon vegen doch deze kon beschouwen als prangende humanitaire situatie.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat de staatssecretaris zich ertoe geëngageerd heeft de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid en dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8A en andere prangende humanitaire situaties van deze instructie doch dat hij een te kort verblijf heeft om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8A en wat de prangende humanitaire situatie betreft welke door verzoeker werd ingeroepen, met name de onverwijderbaarheid, stelt de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing dat hij geen elementen aanbrengt die deze onmogelijkheid bewijzen. Tevens onderzoekt de verwerende partij of verzoeker eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor het criterium 2.8B doch besluit dat de voorgelegde arbeidscontracten niet kunnen weerhouden worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat *in casu* is voldaan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wat volgt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker heeft zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 14 december 2009 geactualiseerd en heeft het bestuur uitdrukkelijk te kennen gegeven dat hij wenst geregulariseerd te worden op grond van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en meer bepaald op grond van het criterium 2.8A en op het criterium "andere prangende humanitaire situaties". Wat het criterium "andere prangende humanitaire situaties" betreft, verduidelijkt

verzoeker niet echt wat hij hiermee bedoelt. Hij wijst op zijn onverwijderbaarheid en zijn duurzame bindingen in België.

Bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid. De verwerende partij put deze ruime discretionaire bevoegdheid uit artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid maakt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toepassing van de instructie van 19 juli 2009.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de gemachtigde van staatssecretaris de instructie van 19 juli 2009 niet meer kon toepassen bij de beoordeling van de gegrondheid van zijn aanvraag daar deze instructie vernietigd is ingevolge het arrest van de Raad van State van 11 december 2009, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet is voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria wordt voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu* is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij inderdaad gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen haar zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Dit wordt overigens niet tegengesproken door verzoeker aangezien hij dit zelf aangeeft in zijn middel. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State niet. De verwerende partij kan aldus rekening houden met de criteria van de vernietigde instructie binnen haar discretionaire bevoegdheid aangaande de gegrondheid van de aanvraag.

Aldus kan de verwerende partij wel toepassing maken van de stelling dat de periode van 5 jaar in tegengestelde richting berekend wordt vanaf 15 december 2009. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn asielrelaas verklaarde dat hij het Rijk is binnengekomen op 23 oktober 2005, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat verzoeker een te kort verblijf heeft om in aanmerking te komen voor het criterium 2.8A. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht. Evenmin maakt verzoeker met zijn betoog een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Wat de motivering van de bestreden beslissing betreft aangaande het criterium 2.8B stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker dit onderdeel van de motivering geenszins betwist.

Wat verzoekers stelling betreft dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht heeft geschonden door na te laten te motiveren waarom de overige door hem ingeroepen elementen met betrekking tot zijn integratie niet weerhouden worden als andere prangende gevallen van humanitaire situaties, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de instructie van 19 juli 2009 inderdaad vooreerst een opsomming geeft van de gevallen welke als prangende humanitaire situatie in aanmerking komen, doch daarnaast ook voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris andere situaties als prangende humanitaire situatie in aanmerking kan nemen.

In casu heeft verzoeker in de actualisatie van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet echt duidelijk aangegeven waarin zijn prangende humanitaire situatie bestaat. Hij verwijst enerzijds naar zijn onverwijderbaarheid en anderzijds naar zijn duurzame bindingen. Aangaande zijn onverwijderbaarheid motiveert de verwerende partij dat verzoeker geen elementen bijbrengt die deze onmogelijkheid bewijzen. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Waar de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid heeft geoordeeld, rekening houdende met de specifieke en eigen elementen van het dossier, dat de overige door verzoeker aangebrachte elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie (en deze aldus niet als een andere prangende humanitaire situatie in aanmerking neemt), wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat het niet aan de Raad toekomt om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Nogmaals dient er op te worden gewezen dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit voormelde bespreking blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van een correcte feitenvinding en haar beslissing aldus op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU